

Kl. 15.50

Jeg vil godt spørge, om hr. Peter Skaarup ikke vil medgive, at ordet præsident i virkeligheden er fuldstændig indholdsløst. Ordet præsident har været brugt indtil nu, den danske statsminister blev kaldt president, da han var formand for Rådet, og uanset om der sker ændringer eller ej, vil fremtidige formænd også blive kaldt president, som det hedder på engelsk. Det er blot en betegnelse, men der er ingen som helst kompetencemæssige ændringer, der overhovedet antyder, at der er tale om en statsdannelse, blot fordi ordet præsident bliver nævnt. Men Dansk Folkeparti har valgt at koncentrere sig om det ord, fordi det skaber associationer om en statsdannelse og derfor kan bruges som en form for skræmmebillede over for vælgerne. Er det ikke det, der er realiteten?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, det er ikke realiteten, for hvis hr. Lars Barfoed læser konventets tekst, som ser ud til at være baggrunden for det irske formandskabs bestræbelser i øjeblikket og også var det for det italienske, får præsidenten meget mere magt fremover. Ifølge konventets tekst går man væk fra de skiftende formandskaber, hvor f.eks. Danmark havde et halvt års formandskab og skulle påvirke tingene, til at have en fast præsident, som vedvarende sætter dagsordenen for arbejdet, indkalder til møderne og sætter dagsordenen for tingene.

Det er jo klart, at hvis man ønsker mere magt til EU, er det også det rigtige, for det vil selvfølgelig skabe megen kontinuitet i arbejdet for en præsident, når det er ham, der sidder for bordenden hver eneste gang. Jeg kan godt forstå, at hr. Lars Barfoed og andre synes, det på sin vis er vældig godt, hvis man ønsker mere magt. Men hvis man ønsker respekt for demokratiet og respekt for, at landene skal have mulighed for at påvirke tingene ud fra deres egne betragtninger og deres demokratiske indgang til tingene, er det bestemt et skridt i den forkerte retning. Danmark vil ikke længere, som vi kunne under den nuværende regerings formandskab i EU, kunne påvirke tingene direkte, fordi vi sidder på sidenlinjen, mens denne præsident sidder for bordenden hver eneste gang.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes egentlig, det er interessant, at når man giver hr. Peter Skaarup mulighed for at argumentere for, at der skulle være noget som helst indholdsmæssigt i ordet præsident, er hr. Peter Skaarup ikke i stand til at fremhæve et eneste eksempel, bortset fra at formanden ikke længere bliver valgt på skift, men bliver valgt for en længere periode. Det sker netop for at skabe større effektivitet og kontinuitet, og vi må vel alle sammen være interesserede i, at der er en formand, som med en vis styrke kan lede forhandlingerne og skabe kontinuitet i arbejdet.

Hr. Peter Skaarup kan ikke fremføre et eneste eksempel på, at der i realiteten sker ændringer af kompetencen, og at der i anvendelsen af ordet præsident ligger noget som helst, der har med en statsdannelse at gøre, så det er altså bare et ord, der bliver brugt som et skræmmebillede. Man kunne lige så godt kalde det en formand, men vi må tage udgangspunkt i, at ordet præsident har været anvendt i årtier og også fortsat vil blive anvendt på engelsk, uanset hvad vi siger her i Danmark. Vi kunne for så vidt lige så godt fortsat vælge at bruge ordet formand.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen så må jeg spørge hr. Lars Barfoed, hvorfor det er så interessant og vigtigt at lave den ændring, der gør, at vi får en EU-præsident, hvis det ingen betydning har. Så kan det hele vel være lige meget, og så kan hr. Lars Barfoed vel godt gå til EU sammen med regeringen og argumentere for, at man tager det ord ud – eller hvad?

Nej, der ligger noget andet bag. Der ligger noget mere principielt bag, bl.a. – for bare at tage en enkelt ting – at på det udenrigspolitiske område mener man, at EU skal være mere slagkraftig. Ideelt set ville det da være glimrende, hvis EU kunne løse nogle af verdens konflikter, men uenigheden er jo stor mellem EU-landene. Der er forskellige historiske og kulturelle forhold, der gør, at man ikke kan blive enige om f.eks. Irak. Man slås i EU, og det gør bare tingene meget værre, hvis man foregiver, at man skal kunne spille en rolle, som man ikke kan spille.

Sådan er situationen i dag, og det vil den blive i meget værre grad fremover, hvis man lægger landene i en spændetrøje, hvor de skal lytte til denne præsident og denne udenrigsminister, som skal bestemme på det udenrigspolitiske